

SENTÈNCIA 22-98 DE 28 D'OCTUBRE DE 1998

Ponent : M.I. Sr. Josep Lluís VÀZQUEZ SOTELO

ANTECEDENTS DE FET

I. RESULTANT: que el Tribunal de Corts dictà Sentència en data 22 de gener de 1.998 amb la següent part dispositiva: "FALLEM: que hem de condemnar i condemnem Ignasi Eloi B.M. com autor responsable d'un delictes major de lesions per imprudència de l'art. 197 del Codi Penal, fent-se aplicació dels arts. 41 i 53.1, a la pena de 100.000.-pts de multa i al pagament de les despeses processals causades. En concepte de responsabilitat civil, diem que Ignasi Eloi B.M., solidàriament amb la Cia. Andorrana d'Assegurances, hauran d'indemnitzar la totalitat del perjudici sofert pel Sr. M.. Els condemnem solidàriament a pagar al Sr. M. la quantitat de 3.652.573.-pts deixant-se pel període d'execució de Sentència la indemnització de la IPP. Els condemnem solidàriament a pagar a la CASS la suma de 1.376.471.-pts a títol provisional, deixant-se pel període d'execució de Sentència la determinació del perjudici sofert."

II. RESULTANT: Que la Sentència es basa com a premissa en els següents fets provats: el dia 13 de setembre de 1.996, vers les 13,05 hores, Ignasi Eloi B.M. circulava conduint un camió marca Peugeot per la carretera general núm. 1 vers Sant Julià de Lòria, quant arribat al punt km 9.675, envestí a Lluís M.H. que circulava en el mateix sentit conduint una bicicleta, per la dreta de la calçada, al moment d'avançar-lo, sense respectar la distància reglamentària. El processat va al·legar en la seva defensa que estava efectuant l'avançament de la bicicleta quan el ciclista va efectuar un estrany moviment vers l'esquerra, degut sembla ser a l'esforç del ciclista per pujar la muntada, circumstància que no ha quedat demostrada i que resulta de les soles declaracions del processat.

III. RESULTANT: Que contra l'esmentada Sentència es van interposar tres recursos de Suplicació. En el recurs de la Cia. ANDORRANA D'ASSEGURANCES, sota la direcció de l'advocat Mª Carme MOLES PÉREZ es va interposar el recurs a l'empara de l'article 3.5 fonamentat en error en l'apreciació de la prova i en l'apartat 9 del mateix article per infracció de les normes relatives a la responsabilitat civil. Com va resumir la recurrent en el seu informe en l'acte de la vista, no existeix prova de la manca d'atenció del conductor Ignasi Eloi B.M., però acceptant la concurrència de culpes del conductor del camió i del ciclista lesionat sosté que el procedent seria el repartiment de responsabilitat civil entre ambdós, demanant al Tribunal que estimant els motius de recurs revoqui la Sentència declarant una corresponsabilitat dels implicats en l'accident, atribuint al ciclista Lluís M. el 75% de la responsabilitat i el 25% restant al conductor del camió, revocant també la indemnització establerta per la Sentència de 600.000.-pts en concepte de trastorns personals i familiars dintre del capítol de la ITT.

IV. RESULTANT: que el recurs interposat a nom d'Ignasi Eloi B.M. per l'advocat Jordi SEGURA COBO s'adhereix totalment als motius de Suplicació sobre els quals fonamenta la Cia. Andorrana d'Assegurances el seu recurs, desenvolupant al llarg del seu escrit els dos motius de Suplicació ja referits, sobre els quals va informar a l'acte de la Vista, demanant que es dicti Sentència estimant el recurs interposat per la Cia. Andorrana d'Assegurances, revocant-la en els precisos termes ja demanats en el recurs d'aquesta entitat.

V. RESULTANT: que finalment el recurs interposat en interès de Lluís M.H., per l'advocat Jesús JIMÉNEZ NAUDI, a més d'impugnar el recurs de la Cia. ANDORRANA D'ASSEGURANCES va formular recurs a l'empara dels articles 2.9 i 3 del Decret regulador emparant el recurs en error provatori i en infracció de les normes relatives a la responsabilitat civil. En el primer motiu censura la valoració de les proves en quant al treball i al salari de Lluís M., i en quant al segon motiu censura la fixació de la ITT per part de la Sentència, demanant al Tribunal que dicti Sentència per la que es desestimi el recurs de l'adversa i donant lloc als motius de Suplicació invocats es revoqui la Sentència en el punt de fixació de la ITT declarant que correspon la suma de 1.588.800.-pts.

VI. RESULTANT: que en la data de la Vista del recurs van informar els Llettrats recurrents recolzant els seus recursos i el Ministeri Fiscal ho va fer demanant la desestimació de tots els recursos, interessant la confirmació de la Sentència i de la responsabilitat civil establerta.

FONAMENTS DE DRET

I. CONSIDERANT: Que el recurs de la Cia. ANDORRANA D'ASSEGURANCES, al que s'adhereix el del processat Ignasi Eloi B.M., han de ser estudiats conjuntament ja que es fonamenten en els mateixos motius d'impugnació exposats per la primera recurrent i recolzats pel segon. Pel que fa a la imputació de que la causa de l'accident no es degué a una manca d'atenció del conductor del camió (el processat Ignasi Eloi B.M.) sinó a una falsa maniobra del ciclista Lluís M. (de 62 anys, que feia esport tornant a Andorra des de la Seu d'Urgell), maniobra que es diu seria deguda a un "estrany" (del qual no consta res en la causa), es de ressaltar que l'accident es produí en un punt de pujada en el que la carretera es componia de carrils en la mateixa direcció o sentit, pel qual, al menys en principi, el conductor del camió tenia camp de maniobra per a evitar passar tan a prop del ciclista, evitant tocar-lo i arrossegant-lo fins i tot en el suposat que hi hagués hagut una falsa maniobra per la seva part. A més es necessari senyalar que el motiu d'impugnació es fonamenta exclusivament en la versió del conductor del camió recurrent, versió de part interessada negada de contrari i que al no existir en la causa cap prova objectiva solament pot acceptar-se com una hipòtesi (com feu el Servei de Policia).

D'altra part en el següent motiu del recurs implícitament es ve a acceptar la culpa (encara que no total) del conductor del camió, donat que es pretén una repartició de responsabilitat civil com a conseqüència de les culpes que s'afirmen concurrents. Tenint en compte que es un fet admès en la causa que el ciclista circulava per la dreta a uns seixanta centímetres del marge dret de la seva calçada i que existia un altre carril disponible en la mateixa direcció, no és dubtós que la responsabilitat de l'accident ha de recaure en el conductor del camió, que no guardà la distància mínima de un metre per a protegir al ciclista, com a usuari més dèbil de la carretera. Els propis arguments utilitzats en el recurs del processat Ignasi Eloi B.M., fonamentats en el que es considera

"elements objectius" de la producció de l'accident, utilitzats amb bona lògica, fonamenten la seva culpabilitat, ja que si el conductor del camió veié al ciclista abans de produir-se l'accident i estava ben atent a la circulació, no és lògic que realitzés una frenada lenta i pausada, arrossegant al ciclista, com no ho és tampoc que enganxés la bicicleta amb el para-xocs davanter sense detenir immediatament el seu vehicle; i si a l'adonar-se dit conductor de la presència del ciclista i de que realitzava un moviment que definí des de les seves primeres declaracions "com si estès cansat", lo lògic es que redueixi tot el necessari la velocitat del camió, s'allunyi del ciclista lo suficient per a no atropellar-lo, i si és precís detingui el camió. S'ha de recordar que una conducció i circulació prudent en el tràfic rodat no exigeix solament respectar les senyals puntuals existents sinó que, especialment si es tracta de vehicles grans i pesats com el camió d'aultes, s'han d'observar amb rigor especial les normes de cura per salvar situacions que puguin presentar-se de vianants o ciclistes als que no és lícit atropellar per una infracció que hipotèticament puguin també cometre ells mateixos. Per tot això s'ha de desestimar el primer motiu d'ambdós recursos, havent-se d'assenyalar que la pena establerta en la Sentència es quasi simbòlica.

II. CONSIDERANT: Que en quant al segon motiu dels recursos referits en el Considerant anterior, en ells s'al·lega la existència d'una concurrència de culpes, que hauria de traduir-se en una repartició de la responsabilitat a raó de un 75% pel ciclista i un 25% pel conductor del camió. Calen poques paraules per a desestimar aquest segon motiu per quant la única causa generadora de l'accident ha estat la conducció del camió que no actuà amb la deguda prudència malgrat observar en la seva dreta la presència del ciclista en la carretera, la bicicleta del qual enganxà pel paraxocs davanter arrossegant-lo fins que parà el camió, com expressament s'admet en el recurs de dit conductor processat (pgs. 3 i 4). Front a aquesta clara manca de cura per part del conductor del camió no hi ha cap prova que el ciclista realitzés la falsa maniobra que es diu , ni que aquella maniobra fos provocada per un "estrany", pel que no pot atribuir-se a la seva actuació concurrència causal en la producció de l'accident que derivi en la repartició de responsabilitat civil sol·licitada. Per tot això es desestima igualment el segon motiu dels dos recursos.

III. CONSIDERANT: Que finalment queda per examinar el recurs deduït contra la Sentència per la defensa del ciclista Lluís M.H., el qual després d'impugnar els recursos de les altres parts formula a la seva vegada recurs de Suplicació en base a dos motius que es reconduïxen a que la Sentència conté un error en l'apreciació de la prova que s'ha traduït en infracció de les normes relatives a la responsabilitat civil. Es refereix el recurrent a que el Tribunal de Corts ha valorat indegudament les proves a l'hora d'apreciar el treball de Lluís M., que era un comerciant que explotava un hotel i el salari del qual no pot equiparar-se al de les persones no qualificades. Abundant en aquest argument el recurrent es refereix a que la pròpia CASS li atorgà un salari mig mensual de 162.400.-pts, com demostrà amb els documents oficials aportats. En el segon motiu el recurrent al·lega que la Sentència en punt a la fixació de la ITT s'ha apartat de la jurisprudència que fins ara havia seguit. Amb invocació de varies Sentències sosté el recurrent que a partir de 1.993 s'establí com a criteri orientador que la ITT s'atorga fins i tot quan no es rebin salaris o ingressos, que per a una persona que no treballa fora de casa però que té una activitat important es pugui establir una quantitat mensual lleugerament inferior al salari mínim i que per a un menor o jubilat aproximadament a la meitat del salari mínim, amb el qual, sent el recurrent un Director d'hotel i a la vista de la certificació oficial de la CASS, la quantitat mensual alçada hauria de ser de 162.000.-pts en lloc de les 50.000.-pts establertes per la Sentència, de tal forma que la quantitat a establir per la ITT hauria de ser la de 1.588.800.-pts. Aquest motiu també ha de ser desestimat per quant la suma de 50.000.-pts atorgada pel Tribunal de Corts com a ITT no apareix infravalorada en la mesura en que el perjudici econòmic està reparat en part per la fixació d'una indemnització compensatòria de pèrdues de guanys de l'empresa familiar.

IV. CONSIDERANT: Que la desestimació dels recursos comporta la imposició als recurrents de les costes processals causades pel recurs.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

D E C I D I M

1.- Desestimar els recursos de Suplicació interposats en la Causa i Rotlle de referència per la Cia. ANDORRANA D'ASSEGURANCES, pel processat Ignasi Eloi B.M., i per Lluís M.H.

2.- Confirmar íntegrament la Sentència dictada pel Tribunal de Corts en data 22 de gener de 1.998 en la Causa núm. 239-1/96.

3.- Imposar als recurrents el pagament proporcional de les despeses processals causades pel recurs.

4.- Retornar la Causa al M. Iltre. Tribunal de Corts, amb certificació de la present Sentència, per al seu compliment i execució.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.